

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11669/2023
10.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасминка Шпирић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Ивковић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 3636/22 од 19.01.2023. године, на седници одржаној 10.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 3636/22 од 19.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 3636/22 од 19.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 981/21 од 17.10.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужилци исплати на име накнаде штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа 30.000,00 динара, са законском затезном каматом од 17.10.2022. године као дана пресуђења, до исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев преко досуђеног, до траженог износа од 50.000,00 динара, са траженом каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 46.080,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 3636/22 од 19.01.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П 981/21 од 17.10.2022. године у одбијајућем делу става првог изреке и ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а делимично неоснован. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиле не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 09.03.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 20.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужиле није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**